

ถ่ายที่ วอชิงตัน ดี ซี

16.

ในต่างแดน

ค วามจริงผมเองนั้นก็มีโอกาสได้เดินทางไปต่างประเทศหลายครั้ง เช่น ออสเตรเลีย จีน อิสราเอล สวิตเซอร์แลนด์ ลิงค์โปร์ และ สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่สมัยเป็นทหารรบพิเศษ และตอนเป็นนายทหารคนสนิท เลยมาถึงปัจจุบันที่ได้รับทุนมาศึกษา ยังต่างประเทศ การมาแต่ละครั้งก็จะได้ประสบประสบการณ์ที่ต่างกันไป แต่ที่ยาวนานก็คงจะไม่พ้นการเรียนในระดับปริญญาเอก

ผมเองนั้นตอนแรกเมื่อได้รับทุนนั้น ก็ไม่ทราบว่ามีข้อผิดพลาดอะไร ทุนก็เร็วกว่าเดิมหนึ่งปี ทำให้ผมมีเวลาเตรียมตัวในการสมัครมหาวิทยาลัยแค่สองเดือน ในตอนแรกนั้นก็คิดว่าจะเป็นที่บับประมาณ ถัดไป คือปี พ.ศ. 2542 แต่ทุกอย่างก็กลับตาลปัตร ตอนนั้นผมเอง

ก็คิดว่าในเวลา 2 เดือนที่ไหนรับผม ผมก็จะมาเรียน ขอให้สำนัก
 ข้าราชการพลเรือนรับรอง (การจะเดินทางมาศึกษาได้ต้องให้ทาง กพ.
 เป็นผู้รับรองว่ามหาวิทยาลัยที่เราเรียนนั้นได้รับการรับรองวิทยฐานะ)
 ปรากฏว่าทาง มหาวิทยาลัย Florida Institute of Technology หรือ
 เรียกกันย่อๆ ว่า Florida Tech ก็ตอบรับผมเข้าเรียนระดับปริญญาเอก
 ในสาขาวิชา วิทยาการคอมพิวเตอร์ ผมเลยตัดสินใจมาเรียนที่ Florida
 Tech

การเดินทางมาเรียนของผมก็ไม่ได้ราบรื่นอะไร โดยเริ่ม
 มีปัญหาตั้งแต่ผมเดินทางมาถึงมหาวิทยาลัยช้า เนื่องจากการที่ผม
 จะออกนอกประเทศได้ ต้องได้รับคำสั่งอนุมัติจากผู้บัญชาการทหาร
 สูงสุดให้เดินทางมาได้ ผมได้ทุนอย่างฉิวเฉียด และกว่าจะได้ตัวเดินทาง
 ก็เลยมาถึงที่มหาวิทยาลัยหลังเปิดเทอมไป 1 เดือนพอดี

พอผมไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัยกับ Director of Inter-
 national Student and Scholar Services ซึ่งเป็นผู้ที่รับผิดชอบ
 เกี่ยวกับนักเรียนต่างชาติของมหาวิทยาลัย คำตอบคำแรกที่ผมได้รับ
 ก็คือ ผมต้องเดินทางกลับประเทศไทยทันทีเพราะว่าผมมาช้าไป และผม
 ก็ถือวีซ่าประเภท J-1 (นักเรียนแลกเปลี่ยน) นั้นมีข้อบังคับว่าจะต้อง
 เรียนตามรายการที่ระบุไว้ในใบที่ทางมหาวิทยาลัยออกรับรองให้เป็น
 หลักฐานว่ารับเข้าศึกษา ผมเองไม่รู้จะทำยังไงดี ก็เลยโทรไปคุยกับ
 รองผู้ช่วยทูตทหารบก ว่าผมเจอเหตุการณ์อย่างนี้จะต้องทำอย่างไร
 รองผู้ช่วยทูตทหารบก ซึ่งท่านก็เป็นนายทหารจปร.รุ่นพี่ ท่านก็โทร
 มาคุยกับทางมหาวิทยาลัยให้

ในที่สุดทางมหาวิทยาลัยเลยแจ้งให้ผมไปหาที่เรียนภาษาอังกฤษ
 ในสถาบันภาษาแห่งหนึ่งที่มีที่ตั้งในมหาวิทยาลัย แต่ไม่ใช่ของมหาวิทยาลัย
 เป็นเวลา 2 เดือน เพื่อให้ไม่ผิดกฎหมายการเข้าเมือง และเพื่อรอ
 เข้าเรียนต่อต่อไป เพราะยังไงผมก็ลงทะเบียนไม่ได้เพราะเกินระยะเวลา
 ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

การมาศึกษาในต่างประเทศครั้งนี้ ผมเองถือว่าย้ายมาขึ้น
 การบังคับบัญชากับสำนักงานผู้ช่วยทูตทหาร ซึ่งในสหรัฐฯ ผู้ช่วย
 ทูตทหารบก และสำนักงานผู้ช่วยทูตทหารจะทำหน้าที่ผู้ช่วยทูตทหาร
 อีกตำแหน่งด้วย และรองผู้ช่วยทูตทหารบก ก็จะเป็นผู้ที่รับผิดชอบ
 นักเรียนทุนของกองทัพบก และกองบัญชาการทหารสูงสุด ที่มาศึกษา
 ที่สหรัฐฯ

ปัญหาด้านแรกก็ผ่านพ้นไป ผมใช้ชีวิตเรียนตามปกติ และ
 พอมีเวลาว่าง ก็เลยลองไปหางานทำ ก็ได้งานเป็นคนทำความสะอาดบ้าน
 (ความจริงผิดกฎหมาย เพราะผมทำงานนอกมหาวิทยาลัยไม่ได้ แต่
 ถือว่าเป็นประสบการณ์ และเงินที่ทางราชการให้รายเดือนนั้นก็แค่พอ
 ยังชีพได้) ผมเองนั้นเป็นคนชอบซื้อหนังสือ ซึ่งถ้าไม่ทำงานเพิ่มก็คง
 ไม่มีเงินมาซื้อหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพราะผมตั้งใจว่าการมาศึกษา
 ยังต่างประเทศครั้งนี้ผมจะพยายามเก็บรวบรวมความรู้กลับไปให้ได้
 มากที่สุด เพื่อกลับไปพัฒนากองทัพ และประเทศชาติ เพราะนำภาชี
 ประชาชนมาเรียน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมสำนึกอยู่เสมอ

การเป็นคนทำความสะอาดบ้าน ได้ชั่วโมงละ 8 เหรียญ ทำได้
 1 อาทิตย์ เจ้าของบ้านก็เพิ่มให้ผมเป็น 9 เหรียญ/ชม. (ซึ่งถือว่าเป็น
 เป็นรายได้ที่พอใช้ได้สำหรับงานระดับนี้ และเราก็ยังเป็นกระเหรียง

ในสายตาของเขา) เพราะเห็นว่าเราเป็นคนทำงานหนัก ผมเองนั้นจะไปทำงานแค่สองวัน คือวัน เสาร์ - อาทิตย์ วันเสาร์ทำงานตั้งแต่ 9 โมงเช้าจนถึง 5 โมงเย็น และวันอาทิตย์ก็ทำงานตั้งแต่ 8 โมงเช้าจนถึงบ่ายโมง ใครที่คิดว่าทำงานบ้านจะสบาย ผมคิดว่าคงจะไม่จริงเพราะว่าผมทำทั้งตัดหญ้า ทำความสะอาดนอกบ้านด้วย บ้านของเจ้าของบ้านเป็นบ้าน 2 ชั้น ซึ่งหายากใน Florida เพราะว่าคนรวยจริงๆ ถึงจะสร้างบ้าน 2 ชั้น และต่างก็กลัวภัยจากพายุเฮอริเคนกัน ตามเสาแต่ละต้น และผนังในบ้านจะมีท่อต่อสำหรับดูดฝุ่น ถ้าเดินไปทางไหนก็แค่เอาสายไปเสียบเข้าผนัง หรือเสاءแล้วก็ดูดฝุ่นได้เลย

ผมเองนั้นทำงานไม่ได้หยุดพัก ตั้งแต่ 9 โมง ถึง 5 โมงเย็น ในวันเสาร์ อาหารกลางวันเราก็ไม่ได้ทาน เพราะว่าความจริงเจ้าของบ้านให้ผมหยิบของในตู้เย็นทานตามสบาย แต่ผมไม่เคยแตะเพราะไม่อยากจะให้มีปัญหา ก็เลยทำงานรวดเดียว วันอาทิตย์ดีหน่อย เพราะว่าทำงานแค่บ่ายโมง

ผมจำความรู้สึกได้ดีว่า ทุกเช้าวันเสาร์ตอนผมขับรถไปทำงานนั้นมีความรู้สึกที่ทรมานน่าดู และวันอาทิตย์ตอนผมทำงานเสร็จแล้วกลับบ้านก็จะมีความรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก นอกจากทำงานบ้านให้เจ้าของบ้านแล้ว ผมยังซ่อมเครื่องคอมพิวเตอร์ให้กับเจ้าของบ้านและหลานเจ้าของบ้านอีกด้วย ซึ่งก็คือเราเป็นคนใช้ดีๆ นั่นเอง ผมเองไม่ได้คิดอะไรมากก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ชีวิต ที่คิดว่าอยู่ที่เมืองไทยคงไม่มีโอกาสได้ทำ ด้วยปัจจัยทางสังคมหลายๆ อย่าง ผมทำงานได้ราว 3 - 4 เดือน ผมก็ตัดสินใจไม่ทำงานต่อ เพราะว่าผมจะเปิดเทอมเรียนเทอมแรกผมไม่อยากจะให้การศึกษาซึ่งเป็นหน้าที่หลักของผมเสีย ผมก็เลยตัดสินใจหยุดทำงาน

ให้ผมทำงานนอกมหาวิทยาลัย ถ้างานอย่างที่ผมทำและไปทำงานข้างนอก ต้องได้อย่างน้อย 20 - 50 เหรียญ/ชม.

ทำงานได้พักใหญ่ๆ ผมเองนั้นก็ด้วยที่เป็นคนทำงานหนัก ไปๆ มาๆ เลยแนะนำน้องๆ คนไทยเข้าทำงานกันหลายคน เพราะว่าทางผู้จัดการ Lab นั้นชอบคนไทย เพราะว่าทำงานอย่างเดียวไม่ค่อยมีปัญหา และไม่ซีเกียจอย่างเด็กอเมริกัน อันนี้เขาพูดเอง

ผมทำงานที่ Lab มาร่วมปี พอดีเว็บโปรแกรมเมอร์ของมหาวิทยาลัยจบการศึกษา เลยมีตำแหน่งว่างผมก็ไป โชคดีที่ได้ เป็นตำแหน่งที่มีทุนการศึกษาเหมือนเดิม แต่ผมก็รับไม่ได้อยู่ดี เพราะว่าเดี๋ยวจะมีปัญหากับทางหลวงก็เลยไม่รับทุน ได้เงินเพิ่มมาเป็น 10 เหรียญ/ชม. เขาจะให้มากกว่านี้ก็ได้ เพราะตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่คู่กับทุน ถ้ารับทุนด้วยคิดรวมกันแล้วจะเป็น ชมละ 15 - 16 เหรียญ/ชม. ถ้าผมไม่รับทุน ก็ไม่สามารถนำเงินส่วนที่เป็นทุนมารวมได้

งานเป็นเว็บโปรแกรมเมอร์นั้น เขาจ้างเราถูกในขณะที่ความ-รับผิดชอบเยอะ เว็บเพจของมหาวิทยาลัยก็มีราวๆ รวม 2 หมื่นกว่าเพจ บางหน่วยบางคณะอาจจะมีคนดูแลของเขาเอง แต่ส่วนใหญ่แล้ว การ maintain เว็บก็จะเป็นหน้าที่ของผม เราต้องดูแลให้ script ที่ run ตาม เว็บเพจต่างทำงานได้

ช่วงที่ผมมารับงานใหม่นั้นเป็นช่วงที่ทางมหาวิทยาลัยกำลังเปลี่ยนรูปแบบเว็บทั้งมหาวิทยาลัย โดยจะมีคณะกรรมการระบุว่าต้องการอย่างไร และจะมี graphic designer ของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นพนักงานประจำออกแบบ จากนั้นจะส่งมาให้ผมทำงานต่อในส่วนของ script และย้ายข้อมูลทั้งหมดลง template ที่ออกแบบใหม่ นอกจากนี้

ก็ยังทำงานทางด้านงานเชื่อมเว็บกับฐานข้อมูล การทำ script ตามความต้องการของที่ต่างๆ

คิดแล้วก็คุ้มเขาเพราะถ้าไปรับคนข้างนอกมาทำงานเป็นงานประจำ ผมก็คิดว่าทางมหาวิทยาลัยต้องจ่ายตรงนี้เดือนละ 3,000 - 5,000 เหรียญ ในขณะที่เขาจ่ายเราประมาณแค่ 800 เหรียญ แต่ก็นั่นแหละครับ เราไม่ใช่พลเมืองของเขา ผมก็คิดว่า เรานำเงินที่ได้มาซื้อหนังสือ และผมก็ซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ทำการทดลองเองที่ที่พัก

ชีวิตในหนึ่งสัปดาห์ของผมก็ไม่เหมือนคนอื่น ตรงที่ช่วงหลังๆ ผมเรียนปริญญาโทอีกสาขาไปพร้อมๆ กับ เรียนปริญญาเอก ก็เลยต้องจัดการเรื่องเวลาไม่ค่อยเหมือนคนทั่วไป และผมก็ทำงานที่มหาวิทยาลัยไปด้วย

ในหนึ่งสัปดาห์ ผมจะทำงานให้มหาวิทยาลัยเป็นเว็บโปรแกรมเมอร์ 20 ชม. นอกจากนั้นก็จะมีเรียน แล้วแต่ว่าจะเป็นที่วิชา มีทั้งของปริญญาโทที่ผมเรียนพร้อมกันไป กับเตรียมการสอนให้อาจารย์ที่ปรึกษาโดยไม่ได้สตางค์ แล้วแต่ว่าอาจารย์ท่านต้องการอะไร บางครั้งก็เป็นเวลาหลายชม.ต่อสัปดาห์ เพราะเป็นนักเรียนต่างชาติทำงานเกิน 20 ชม. ไม่ได้ บางเทอมการศึกษาถ้าอาจารย์ให้ไปเป็นติวเตอร์สอนการบ้านนักเรียนปริญญาตรี - โท ก็จะใช้เวลาไปอีก 4 - 6 ชม.ต่อสัปดาห์ ออกกำลังกายอีก 7 - 9 ชม.ต่อสัปดาห์ (วิ่งอาทิตย์ละ 15 - 20 ไมล์) ที่เหลือก็เป็นเวลานั่งทำงานวิจัย อ่านหนังสือ ช่วงไหนอารมณ์ดี จะมานั่งตอบกระทู้ที่หว่ากอ (<http://pantip.inet.co.th/cafe/wahkor>) กับที่เว็บตัวเอง (<http://thai-military.net>) และเขียนบทความลงในเว็บตัวเอง

ส่วนเรื่องของการนอนนั้นก็นอนเป็นห่วงๆ ถ้าทำงานไม่ไหวก็จะนอน 1 - 2 ชม. แล้วก็ตื่นมาทำงานต่อ นอนนานที่สุดก็น่าจะเป็น 4 ชม. ต่อกัน เพราะผมจะเข้านอนประมาณ ตี 3 ตื่น 7 โมงไปทำงาน แล้วถ้าวันไหนงานเลิกเร็วก็จะกลับมานอนต่อ 1 - 2 ชม. ตอนเย็นก็ไปเรียน พยายามจะไม่ให้นอนมากกว่า 6 ชม. ต่อบรรยากาศ 1 วัน การอ่านหนังสือก็เริ่มตั้งแต่เข้าห้องน้ำ ทานข้าว (แต่ผมไม่ทานข้าวเช้า) และเมื่อมีโอกาส เวลาเดินไปไหนก็จะพกอย่างน้อยหนึ่งบทความทางวิชาการไปอ่านด้วยเสมอ

สำหรับเสาร์ - อาทิตย์ บางทีเมื่อๆ ผมก็จะไปดูหนัง หรือหาเรื่องไปทานข้าวนอกบ้าน นี่ก็คือวงจรชีวิตของผมครับ สำหรับอาหารการกินต้องทำเอง พัฒนาจากรสชาติแยๆ จนพอไปวัดไปวาได้เมื่อ 3 ปีแรกที่ผมไม่ได้ออกกำลังกาย ก็นอนวันละ 3 - 4 ชม./วัน แต่รู้สึกว่าร่างกายแยลง เลยหันมาออกกำลังกายปีนี้ และก็นอนประมาณ 6 ชม./วัน ก็รู้สึกดีขึ้น เลยต้องแบ่งเวลาสำหรับการออกกำลังกายด้วย

นอกจากเรื่องของงานที่ผมได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในการเรียนกับการทำงานแล้ว ผมก็ผ่านเรื่องราวระทึกใจในต่างแดนมาบ้าง

ชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองใหญ่ๆ นั้นมีความเสี่ยงสูง มากกว่าเมืองเล็กๆ ใครที่คิดที่จะมาเรียนต่อต่างประเทศก็ต้องระวังตัวไว้บ้างก็ดี เพราะว่าต่างประเทศคงไม่สดใสใสรสไปซะทุกด้าน เมืองที่มหาวิทยาลัยของผมตั้งอยู่ก็คือเมือง Melbourne (ชื่อเหมือน Melbourne ที่ออสเตรเลีย) ที่นี้เป็นเมืองคนสูงอายุ กับนักศึกษา แต่ก็มีย่านคนผิวดำเหมือนกัน ซึ่งใกล้กับบริเวณมหาวิทยาลัยด้วย ก็มีข่าวว่า พวกที่

อ่านหนังสือที่ห้องสมุดดีๆ แล้วเดินข้ามถนนผ่านทางเปลี่ยววโตนจ์ มาหลายครั้ง แต่ผมไม่เคยเจอมากับตัว แต่ก็มีเรื่องมาเล่าสองเรื่องครับ

ครั้งแรกคือมีคนผิวดำพักอยู่ที่ apartment ชั้นล่างมาขอเงิน นื่องทุน กพ. คนหนึ่ง ซึ่งพักอยู่ห้องอื่นๆ ห้องผม เราพักกันที่ชั้น 3 ตอนแรกนื่องเขาก็ให้ไป พอตกตึกคนผิวดำคนเดิมก็มาเคาะห้องนื่อง เขา เพื่อจะขอเงินอีก นื่องเขาไม่รู้ทำยังไง ก็เลยลากคนผิวดำมาหาผม ที่ห้อง (สงสัยคงเห็นผมเป็นทหาร) ผมก็เลยต้องทำท่าชิงชังพูดเสียงดัง ทำหน้าตาแบบดูๆ เข้าไว้ คุยกันอยู่นานเขาก็ยอมไป ในใจตอนนั้น ผมเองก็ไม่อยากที่จะมีเรื่อง เพราะว่าผมไม่อยากถูกส่งตัวกลับ เดี่ยวจะเรียนไม่จบเอา ก็โล่งอกไป แล้ววันรุ่งขึ้นผมก็โดนก๊อมนดินปา ที่หน้าต่าง แต่ก็ไม่ได้แตก ผมเลยให้นื่องเขาไปบอกเจ้าของ Apartment อีกไม่นานคนผิวดำคนนี้ก็ต้องย้ายออกไป

ครั้งที่สองนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ใช่คนตะวันตก แต่เป็นคนซาอุฯ ก็มีนื่องผู้หญิงช่วงที่เข้าเรียนภาษาอังกฤษ เจอชาวซาอุฯ คนนี้ คุยเกี่ยวกับเมืองไทยและกรุงเทพฯ ถามไปถามมาก็ถามว่า

*“Do you like f**king?”*

เท่านั้นแหละ นื่องผู้หญิงเขาก็โมโห แต่ไม่รู้จะทำยังไง ก็วิ่ง มาหาผม ตอนนั้นผมทำงานที่ Lab ผมกะว่าจะไปเอาเรื่องให้ถึงที่สุด เพราะผมถือว่าดูถูกคนไทย โดยเฉพาะผู้หญิงไทย ผมก็เลยบอกผู้จัดการ lab ของผมซึ่งเราสนิทกัน เขาก็บอกว่าจะเอาเรื่องให้ ผมก็บอกว่า ยังไง ผมก็ต้องไปพูดกับเขา ให้เขามาขอโทษนื่องผู้หญิงคนนั้น เพราะถ้า

ไม่ขอโทษ ผมคงจะดำเนินการให้ถึงที่สุด

ผู้จัดการ Lab ก็เลยบอกว่าตามใจผม แต่เขาก็จะฟ้องกับทางหน่วยงานที่คล้ายกับฝ่ายปกครองของมหาวิทยาลัยอีกทางหนึ่งด้วย ตอนแรกผมก็กังวลเหมือนกัน เพราะว่าพวกอาหรับที่มหาวิทยาลัยผมเยอะมาก และยังรวมกลุ่มกันหนาแน่น แต่ทำไปได้เลยตัดสินใจไปดักรอหน้าห้องที่เขาเรียนพอออกมาจากห้องก็เข้าไปคุย ซาวซาอุฯ คนนั้นก็ไมยอมรับ ผมก็บอกเขาว่าที่เขาพูดออกมานั้นเป็นการดูถูกคนไทย โดยเฉพาะผู้หญิงไทย เขาก็ไมยอมรับอีก ไปโทษว่าน้องผู้หญิงเขาภาษาอังกฤษไม่ดีเลยฟังผิด ผมเลยไมยอม คุยไปคุยมาเลยบอกว่าผมจะรายงานทางมหาวิทยาลัย เขาก็หน้าเสียว แต่ก็ไมยอมรับ

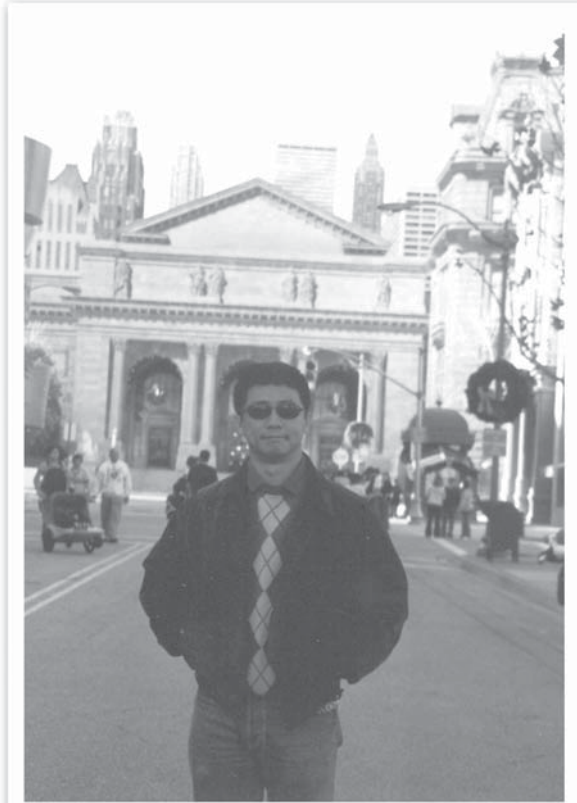
ในที่สุดก็แยกจากกันไป ผมเลยคุยกับผู้จัดการ lab ของผม และเราก็เลยแจ้งทางมหาวิทยาลัย ทางมหาวิทยาลัยเรียกทุกคนไปสอบถาม ซาวซาอุฯ นั้นไมยอมรับ ทางมหาวิทยาลัยไม่รู้ทำยังไงก็เลยทำทัศนคติบนไว้ แล้วก็ให้ซาวซาอุฯ นั้นเขียนหนังสือขอโทษน้องผู้หญิงมาหนึ่งฉบับ ช่วงนั้นก็คิดเหมือนกันว่าถ้าพวกอาหรับไม่เข้าใจหาว่าผมไประรานพวกเขา ผมคงแย่เหมือนกัน ดีว่าผมเล่าเรื่องให้เพื่อนผมที่เป็นอาหรับฟังเขาก็ไปบอกต่อ ก็ต้องระวังตัวไปพักใหญ่ๆ ครับ

ทุกวันนี้โชคดีที่ไม่เจออะไรร้ายแรง จะมีแต่ช่วงที่มีเหตุการณ์วันที่ 11 กันยายน 2544 ที่ผ่านมา คือมีพวกนักศึกษาสหรัฐฯ ไปยื่นใบกรงที่สี่แยกทางข้ามมหาวิทยาลัยกลุ่มใหญ่ ก็คิดว่าถ้าซาวอาหรับเดินผ่านคงจะโดนรุมแน่ๆ และก็มีเพื่อนอาหรับคนหนึ่ง เจอตยโกนดำ ขณะเดินไปขึ้นรถ แถมให้นิ้วกลางด้วย และก็มีคนหนึ่งบ้านที่พักถูกยิงด้วยปืนไปสามนัด เผอิญเมืองที่ผมอยู่ไม่ไกลจากพวกที่จี้เครื่องบินพัก

กันหนัก ห่างกันแค่หนึ่งชม. แถบนี้มีพวกอาหรับอยู่กันเยอะมาก นอกจาก
นี้ก็เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว น้องที่เป็นทหารคนหนึ่งโดนขอเงินเหมือนกัน
แต่ไม่ได้ให้ไป ช่วงแรกๆ ผมไม่ค่อยกลัวพวกผิวดำมาไถเงิน เพราะ
ด้วยความเป็นทหาร แต่พอช่วงหนึ่งมีเพื่อนสนิทมาเยี่ยม ทั้งสามี่และ
ภรรยาเขาก็เตือนให้ผมระวังพวกนี้ไว้เพราะว่าไม่คุ้มกัน ผมคิดว่าจริง
อย่างนั้น ก็เลยระวังตัวมากขึ้นครับ

เรื่องราวเหล่านี้อาจจะเกิดขึ้นได้ในการใช้ชีวิตในต่างแดน
ผมคิดว่าเราต้องระมัดระวังตัวเองกันให้มาก ผู้หญิงมีโอกาสที่จะถูก
คุกคามมากกว่าผู้ชาย เพราะภาพพจน์บางอย่างในบ้านเรา ทำให้เขามอง
ไปในทางลบ เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่คิดและเตรียมการณไว้บ้างก็ดีครับ
เพราะเมื่อเจอเหตุการณ์จริงๆ เราก็สามารถที่จะเอาตัวรอดได้ อย่งไร
ก็ตาม เราต้องบอกตัวเองเสมอว่า เรามาศึกษา ถ้ามีเรื่องราวก็อาจจะ
ไม่สำเร็จในสิ่งเรามุ่งหวังได้...

ถ่ายที่ Disney

17.

ชีวิตนักเรียนขบ่ง

ท ั้งจากที่แนวรบของผมได้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยที่
ผมเป็นนายทหารหนุ่ม มาเป็นสนามรบแบบใหม่ การ
เตรียมตัวด้วยการพัฒนาตัวเองทั้งทางด้าน ความรู้ และประสบการณ์
ก็เป็นเรื่องที่ต้องทำกันตลอดเวลา การปรับตัวเองให้ต้องมานั่งเรียนใหม่
นั้นก็เป็นเรื่องที่ลำบากเหมือนกันในช่วงแรกๆ ในสมัยที่ผมเรียน
ปริญญาโทใหม่ๆ นั้นก็ปรับตัวลำบาก เทอมแรกนั้นผมก็เรียนได้เกรด B
หมด ซึ่งก็ถือว่าเป็นเกรดขั้นต่ำของการเรียนระดับปริญญาโทที่จะจบ
การศึกษาได้ เทอมถัดมาก็เรียนดีขึ้นมาหน่อยมี B กับ B+ หลังจากนั้น
ก็เริ่มเรียนเข้าที่ก็ได้ A มาตลอด ที่ต้องพยายามทำเกรดก็เพราะว่า
ผมเริ่มมีความคิดที่อยากจะเรียนต่อในระดับปริญญาเอก ซึ่งตอนแรก
ก็ไม่ได้คิดอะไร

สำหรับเกรดที่จะมีสิทธิ์รับทุนในระดับปริญญาเอกได้นั้นก็ต้องเป็น 3.5 ขึ้นไป ผมเองก็ได้อย่างฉิวเฉียดคือ 3.52 ก็นับว่าโชคดี พอผมได้รับทุนมาเรียนต่อในระดับปริญญาเอกนั้นก็มึนหลาย ๆ คนมอง และพูดทำนองว่าผมจะเรียนได้หรือ ส่วนใหญ่มาเรียนต่อปริญญาเอกที่ต่างประเทศนั้น คนที่จบปริญญาโทที่เมืองไทยถ้ามาต่อปริญญาเอกที่สหรัฐฯ ต้องลงเรียนปริญญาโทกันใหม่ ผมเองก็เลยมีความกดดันพอสมควร แต่หลังจากที่ได้มาเรียนนั้นก็คิดว่าไม่จำเป็นเลย เพราะว่าเราก็ทำได้ ผมเองไม่ได้ลงเรียนปริญญาโทใหม่ และเรียนก็ไม่มีปัญหาอะไร

การเรียนปริญญาเอกในสหรัฐฯ นั้นจะเริ่มจากลงเรียนตามแผนการเรียนที่เราทำขึ้น และก็ไปสอบ comprehensive หรือบางที่อาจจะเรียกว่าสอบ qualify มีสิทธิ์สอบได้ 2 ครั้ง เมื่อสอบ comprehensive ผ่านก็จะไปทำการตั้ง committee แล้วก็ทำเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เมื่อทำเสร็จก็ต้องมาสอบป้องกันเค้าโครงวิทยานิพนธ์จาก committee ถ้าผ่านก็เปลี่ยนจาก Ph.D. student ไปเป็น Ph.D. candidate ครับ เมื่อเราทำวิทยานิพนธ์เสร็จ ก็จะต้องสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ถ้าสอบผ่านก็จะสำเร็จการศึกษา เป็น Ph.D. สำหรับตัววิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกที่สหรัฐฯ จะเรียกกันว่า Doctoral's Dissertation ถ้าเป็นระดับปริญญาโท ก็จะเรียกว่า Master's Thesis

ชีวิตของนักเรียนปริญญาเอกนั้นก็ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ รุ่นพี่ท่านหนึ่ง ท่านนั่งข้างหลังผมสมัยที่ผมทำงานเป็นนายทหารคนสนิท ผบ.ทบ. และท่านเป็นอาจารย์ของผม สมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อยฯ ท่านจบปริญญาเอกสาขาฟิสิกส์ สาขาที่ท่านจบมานั้น ท่านเล่าว่า มีคนจบ

ในสมัยนั้นทั้งประเทศแค่ 3 คน คือ ท่านกับอาจารย์ที่จุฬาฯ อีก 2 ท่าน
 ท่านก็บอกว่าการมาเรียนปริญญาเอกนั้นเปรียบเหมือนกับทุกขลาภ
 ผมเองนั้นยังจำได้เสมอ แต่ยังไม่เข้าใจกับความรู้สึกดังกล่าว เมื่อผม
 ได้รับทุนมาเรียนใหม่ๆ เพื่อนนายร้อยรุ่นเดียวกับผม ที่กำลังเรียน
 ปริญญาเอกอยู่ ก็บ่นกับผมว่าเบื่อเหลือเกิน อยากจะจบๆ กลับบ้าน
 เสียที หลายคนก็บอกว่าเต็มกลิ่นกับการเรียน ผมเองก็ฟังไว้ จนกระทั่ง
 ทุกวันนี้ผมเองนั้นก็เข้าใจความรู้สึกเหล่านั้นเป็นอย่างดี

ผมเองกว่าจะเดินมาถึงตรงนี้ก็มิปัญหาที่เกิดขึ้นตามทาง
 ตลอดเวลา การเรียนในระดับปริญญาเอกนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเราเพียง
 อย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับอาจารย์ที่ปรึกษาและ committee ที่เราเลือก
 ขึ้นมาด้วย ในเรื่องอาจารย์ที่ปรึกษานั้น เมื่อวันแรกที่ผมไปคุยกับ Chair
 Program ของสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ท่านก็ถามผมว่า ผมจะทำงาน
 วิจัยเกี่ยวกับเรื่องอะไร ผมก็ตอบไปว่าผมสนใจทางด้าน computer
 network ท่านก็เลยแนะนำให้ผมไปหาอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งทำงาน
 ทางด้าน network เพื่อรับผมทำงานวิจัยด้วย อาจารย์ท่านนั้นก็รับเป็น
 อาจารย์ที่ปรึกษาให้ผม

สมัยที่ผมมาเรียนใหม่ๆ นั้น คณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ กับ
 วิศวกรรมคอมพิวเตอร์นั้นจะอยู่ภาควิชาเดียวกัน อาจารย์ที่ปรึกษาผม
 นั้นท่านประจำที่คณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ เราก็ทำแผนการเรียนกัน
 ท่านก็บอกว่ายากให้ผมลงเรียนคณิตศาสตร์ 3 วิชา และที่เหลือก็ให้
 ผมเลือกว่าผมจะเรียนอะไร ผมเองนั้นต้องการที่จะเจาะลงเรียนทางด้าน
 Computer Network ผมก็เลยทำแผนการเรียนขึ้นมาโดยเน้นวิชาที่
 เจาะลึกลงไปทาง Computer Network และคณิตศาสตร์ 3 วิชา
 เมื่อทำแผนการเรียนเสร็จ ก็ให้อาจารย์ที่ปรึกษาลงนามเสร็จก็นำไปให้

Chair Program สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ลงนาม ท่านก็ลงนาม

เมื่อผมเรียนไปได้ 2 เทอม คณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ กับ คณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ก็แยกจากกัน และพอดีที่อาจารย์ที่ปรึกษาของผมเกิดมีปากเสียงกับ Chair Program สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ เมื่อถึงคราวที่ผมต้องสอบ comprehensive

ปรากฏว่าผมมีปัญหาที่แผนการเรียนของผมนั้น มีวิชาที่ใช้สอบ comprehensive ได้เพียงวิชาเดียว จาก 8 วิชา ทางอาจารย์ที่ปรึกษาของผมก็เลยไปคุยกับ Chair Program สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ว่าจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาของผมต้องการให้ผมสอบในวิชาที่ลงเรียน Chair Program ท่านก็บอกอาจารย์ที่ปรึกษาผมว่าให้ผมไปตั้ง committee ขึ้นมา และให้ committee เป็นผู้ตัดสิน ผมก็ไปตั้ง committee ขึ้นมา ทาง committee ก็ประชุมกันแล้วก็ให้ข้อสรุปว่า ผมต้องลงเพิ่มอีก 2 วิชา และวิชาที่เหลือ ให้ผมเลือกเอาจาก 6 วิชาจากที่ผมเรียนมา

หลังจากผลประชุมออกมา ผมก็ใจชื้นขึ้นเนอะ พอวันรุ่งขึ้นก็มีอีเมลล์มาถึงผมว่า สำหรับกรณีของผมนั้น Chair Program นั้นไม่ยอมตามมติ committee พอผมรู้ข่าว ผมเองก็ตัดสินใจในวินาทีนั้นเลยว่าผมเองต้องย้ายมหาวิทยาลัย หรือย้ายสาขาวิชา เพราะขนาด committee นั้นมีมติให้ผมทำอย่างไร Chair Program ก็ยังมาขัดได้ ก็คิดว่าต่อไปในอนาคตผมต้องมีปัญหาแน่นอน

พอผมมาคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ท่านเสียใจที่ท่านไม่สามารถช่วยผมได้ ท่านถามว่าผมจะอย่างไร ผมก็ตอบท่านไปว่าผมตัดสินใจที่จะย้ายสาขา หรือไม่ก็ย้ายมหาวิทยาลัย ท่านก็เตือนว่าให้รีบเวลาดูดีๆ

เพราะว่าระยะเวลาที่ทุนเหลือนั้นก็ไม่มีไม่มาก ผมเลยบอกท่านไปว่า จะเป็นไปได้มั้ยที่ผมจะย้ายไปเรียนสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ท่านก็บอกว่า จะลองไปคุยดูให้ พอท่านลองไปคุยดู ปรากฏว่าเป็นระเบียบของมหาวิทยาลัยระบุว่า ถ้าผมจะเข้าเรียนต่อในระดับปริญญาเอก ทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์นั้น ผมจะต้องจบปริญญาโทสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งระเบียนดังกล่าวทำให้ผมต้องลงเรียนเพิ่มถึง 15 วิชา เนื่องจากปริญาตรีของผมเป็นวิศวกรรมอุตสาหกรรม และ ปริญญาโทเป็นวิทยาการคอมพิวเตอร์

ผมเองก็เลยค่อนข้างที่จะเครียดว่าจะทำอย่างไรดี อยู่ที่วิทยาการคอมพิวเตอร์ต่อไปนั้น ผมก็คงจะมีปัญหาแน่นอน และต้องลงเพิ่มอีก 7 วิชา และกว่าจะไปได้สอบ comprehensive ก็ต้องรอให้ลงเรียนหมดทั้ง 7 วิชา ถึงจะสอบได้ และหลังจากนั้นผมถึงจะเริ่มทำงานวิจัยได้ ถ้าจะเรียนต่อทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ก็ต้องลงเรียนอีก 15 วิชา ผมก็เลยนั่งดูหลักสูตรทั้งมหาวิทยาลัย ก็ไปพบว่าคณิตศาสตร์ในแผนการเรียนของผมที่ผมลงเรียนไว้ 3 วิชา และผมลงเรียนเพิ่มอีก 1 วิชา นั้น ตรงกับแผนการเรียนในสาขา Operation Research ซึ่งผมเองนั้นก็ต้องลงเรียนเพิ่มอีกไม่กี่วิชา และก็โอนวิชาที่ผมลงเรียนแล้วมาได้อีก

ผมก็เลยตัดสินใจที่จะไปคุยกับ Chair Program ของสาขา Operation Research ระบุว่าถ้าไม่ได้ก็คงต้องย้ายมหาวิทยาลัย พอไปคุยท่านก็ไม่มีปัญหาอะไร ผมเลยตัดสินใจที่จะย้ายสาขาวิชาไป Operation Research ซึ่งอยู่ที่คณะ Mathematic Sciences แต่ปัญหาไม่ได้จบลงง่ายๆ เพราะการเปลี่ยนสาขาวิชานั้นผมต้องทำเรื่องกลับไปให้ผู้บังคับบัญชาของหน่วยต้นสังกัด คือที่กองบัญชาการทหารสูงสุด เป็นผู้ที่อนุมัติ ซึ่งผมเองนั้นก็ทราบดีว่าใช้เวลาหลายเดือน แต่ผมเอง

ไม่มีเวลาเหลือมากขนาดนั้นเพราะทุนจะหมด ผมเลยไปสอบ comprehensive ของสาขาวิชา Operation Research ก็สอบผ่าน แล้วก็ลงเรียนเพิ่มในวิชาที่ขาดของ สาขาวิชา Operation Research เพื่อรอคำสั่งอนุมัติเปลี่ยนสาขาวิชา เเทมถัดมาผมก็สอบป้องกันเค้าโครงการวิทยานิพนธ์ผ่าน ก็ได้เปลี่ยนจาก Ph.D. student ไปเป็น Ph.D. candidate และก็เหลือเพียงการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ถ้าทำวิทยานิพนธ์เสร็จและสอบป้องกันผ่านก็จะถือว่าจบการศึกษาระดับปริญญาเอก

แต่เรื่องต่างๆ ก็ยังคงไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เมื่อผมเห็นวิชาที่ผมหลงใหลก็เสียดายวิชาที่ไม่ได้ใช้ ก็เลยไปลงเรียนเพิ่ม อีกไม่กีวิชาก็จะได้ปริญญาโทอีกสาขาหนึ่ง คือสาขาวิชา Engineering Management ผมก็เลยหาเรื่องใส่ตัวเองอีก นั่นก็คือเรียนเพิ่มอีกหนึ่งสาขา ทั้ง Operation Research และ Engineering Management นั้น ผมคิดว่ามีประโยชน์ต่อกองทัพมากพอสมควร เพราะ Operation Research นั้นก็จะเป็นวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารงานโดยใช้คณิตศาสตร์ เราจะสร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์เอาไว้ช่วยเหลือกระบวนการตัดสินใจ ของผู้บริหารในสหรัฐฯ นั่นจะมีชื่อเรียกสาขานี้ชื่อหนึ่งว่า Management Sciences ซึ่งก็จะแตกต่างจาก Management ธรรมดาที่ตรงที่ทุกอย่างใช้คณิตศาสตร์เป็นพื้นฐาน ในการบริการงานส่วน Engineering Management นั้นก็เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารงานทางวิศวกรรม ที่เน้นในเรื่องของ Quality Engineering, Reliability Engineering, Project Engineering, System Engineering, Operation Management, Logistics ฯลฯ ซึ่งจะมีประโยชน์ในเรื่องของการทำโครงการ การควบคุมคุณภาพ การส่งกำลังบำรุง ฯลฯ

เส้นทางทางด้านการศึกษาของผมนั้นก็คงยังไม่จบลงง่ายๆ เมื่อเรียนมาเรื่อยๆ จนถึงตรงนี้นั้น ผมเองคิดว่า คณิตศาสตร์นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ถ้าเราเข้าใจคณิตศาสตร์เป็นอย่างดีแล้ว เราสามารถสร้างแบบจำลอง และอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ความจริงผมก็เสียดายเหมือนกันเพราะว่า ถ้าผมลงเรียนเพิ่มอีกประมาณ 2 เทอมนั้นผมก็จะได้ปริญญาโทสาขา คณิตศาสตร์ประยุกต์อีกสาขาหนึ่ง ซึ่งทางมหาวิทยาลัยก็ยินดีที่จะออกค่าใช้จ่ายให้ผม แต่ผมเองคิดว่าไม่คุ้มตรงที่ผมได้เวลากลับเมืองไทยแล้ว หน้าที่การงานของผมอยู่ที่เมืองไทยก็คงเป็นไปได้แค่ความฝันนะครับ แต่ก็ไม่ว่า ถ้ามีเวลาว่างในอนาคตผมก็อาจจะเรียนทางคณิตศาสตร์ต่อที่เมืองไทยก็ได้ และผมเชื่อว่าผมคงจะไม่หยุดที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อยๆ โลกนี้มีอะไรที่ให้เรารู้อีกมากมายครับ....

18.

ความฝันอันสูงสุด

จากวัยเด็กที่ผมอยากจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ เลยมาถึง
การเป็นทหาร วันที่ผมตัดสินใจเป็นทหารนั้น ผมไม่เคย
คิดว่าผมจะกลับกลายมาเป็นนักวิทยาศาสตร์ แล/และผมก็เชื่อว่าการ
เปลี่ยนแปลงก็คงจะไม่หยุดตรงนี้ ชีวิตของคนเรานั้น ต้องเดินผ่าน
เหตุการณ์ต่างๆ มากมาย เราคงจะไม่มีช่วงที่มีความสุข เพียงอย่างเดียว
หรือความทุกข์เพียงอย่างเดียว

สิ่งที่ผ่านเข้ามานั้นล้วนแต่จะสร้างความแข็งแกร่งของจิตใจ
ให้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เราจะมีภูมิต้านทานต่อความท้อแท้ความสิ้นหวัง ที่เรา
อาจจะต้องเจอในอนาคต ผมเองนั้นเชื่อในผลของการกระทำ คำพูด

ที่ผมบอกตัวเองตลอดเวลา นั่นก็คือ ไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้ นอกจากเราจะไม่ทำเอง ส่วนถ้าเราทำไปแล้วจะดีมาน้อยแค่ไหนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ชีวิตทุกวันนี้ของผมนั้น เงินทองไม่มีความสำคัญอะไร ผมมีความภูมิใจกับเส้นทางเดินที่ผมเดินมา เพราะว่าผมเองนั้นต้องฝ่าฟันกับสิ่งต่างๆ มาตลอด ผมไม่ได้มีหอคอยงาช้างที่มารองรับ ครอบครัวของผมก็เป็นครอบครัวทหารจนๆ ครอบครัวหนึ่ง ที่มีคุณพ่อเป็นทหาร ท่านก็รับราชการจนเป็นนายทหารชั้นนายพล แต่ครอบครัวเราไม่ได้มีอะไร คุณพ่อของผมท่านก็ขับรถเก่าๆ คุณแม่ก็ทำงานบริษัทฯ

เราอยู่บ้านหลวงกันมาตั้งแต่ผมยังเด็ก ผมเคยเห็นมีคนนำเอาสิ่งของมาให้ที่บ้าน เพื่อที่จะให้ท่านช่วยเหลือ แต่ท่านก็ไม่เคยทำอะไร ผมจำได้ว่าวันที่ท่านเกษียณนั้น เราเองก็ไม่มีบ้านจะอยู่กัน ท่านก็เก็บหอมรอมริบได้เงินก้อนหนึ่ง และก็ไปกู้ธนาคารส่วนหนึ่ง เพื่อไปปลูกบ้านบนที่แถวบางกรวย ซึ่งท่านผ่อนซื้อมาตั้งแต่ท่านเป็นนายทหารหนุ่มๆ วันที่เกษียณนั้นปรากฏว่าบ้านไม่เสร็จ เหลืออีก 2 - 3 เดือนเนื่องจากติดที่หน้าฝนทำให้การก่อสร้างต้องเลื่อนออกไป ท่านก็ถูกเชิญให้ออกจากบ้านหลวงที่เราอยู่กัน ทั้งที่ท่านขอผ่อนผันแค่ 2 - 3 เดือน เนื่องจากรอบบ้านเสร็จ นี่คือสิ่งหนึ่งที่คุณพ่อและคุณแม่ของผมได้รับหลังจากทำหน้าที่ซื้อสัตย์มาตลอดอาชีพจนถึงเกษียณ

สิ่งเหล่านี้เราก็ไม่เคยไปโทษฟ้าหรือดวง เพราะว่าเราเข้าใจกันดีครับ ทุกวันนี้เราก็มองภูมิใจกับการเป็นทหาร ซึ่งก็รวมทั้งน้องชายของผมที่เป็นทหารด้วย คุณแม่ผมท่านก็พูดบ่อยๆ ว่าท่านยกลูกชายให้กองทัพไปแล้ว เพราะฉะนั้นยังไงผมก็คงทำหน้าที่ในการเป็นทหาร

ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะป็น นักรบ นักวิชาการ ครู ผมก็คิดว่าผมพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ ไม่ว่าจะป็นที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร ชีวิตคนเราเกิดมานั้นก็ไม่ได้ยาวนานอะไรมากมาย คนเราวันหนึ่งก็ต้องตาย แล้วเราจะโลภกันไปทำไม ตายไปทุกคนก็เอาอะไรติดตัวไปไม่ได้ แต่สิ่งที่คงอยู่นั้นก็มีเพียงแต่ คำสรรเสริญ หรือคำสาปแช่งก็เท่านั้นเอง

เราคงต้องยอมรับกันว่าทุกวันนี้สังคมไทยของเรานั้นเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว หลายคนหลงใหลไปกับวัตถุ เงินทอง หลายคนทำอะไรก็ได้โดยไม่คำนึง คุณธรรม จริยธรรม หรือ หิริโอตตัปปะ ขอเพียงให้ตนเองได้สิ่งที่ต้องการมาเท่านั้นก็พอ

สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ทำให้เกิดเป็นปัญหาทางสังคมที่ตามมาเช่น พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูก เพราะมัวแต่หาเงินหาทอง ลูกก็ติดยาเสพติด เด็กผู้หญิงเห็นเพื่อนใช้เงินกันอย่างฟุ่มเฟือย ตนเองก็อยากมีใช้บ้างก็เลยไปขายบริการทางเพศ ข้าราชการหรือผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ใช้อำนาจหน้าที่ของตนแสวงประโยชน์ และก่อให้เกิดปัญหาคอรัปชั่นตามมา สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เราอาจจะพบเห็นกันอยู่ในชีวิตประจำ สิ่งที่จะแย่งลงไปกว่านั้นก็คือ การมองสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นเรื่องปกติที่ใครเขาทำกัน แล้ววันหนึ่งเราก็จะหลุดเข้าไปในวงจรเหล่านั้นเพราะเราคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่เสียหาย

สิ่งที่สังคมไทยทุกวันนี้ขาดก็คือ การยกย่องคนที่ประกอบคุณงามความดี เราไปยกย่องคนที่มีฐานะร่ำรวยกัน สิ่งเหล่านี้ ก็เปรียบเสมือนการส่งเสริมทางอ้อมให้คนคดึนรจนชวชวย ให้ได้มาซึ่งความร่ำรวยและก็เริ่มทำให้เกิดช่องว่างทางสังคมกันมากขึ้น เพราะคนเรานั้นมีโอกาสไม่เท่ากัน

ผมเชื่อว่าทุกคนนั้นมีความสามารถแต่สิ่งที่ทุกคนนั้นจะมีแตกต่างกันก็คือโอกาส บางคนเรียนดีแต่ไม่เงินที่จะเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น ส่วนบางคนนั้นอาจจะเกิดมาว่ารวยอยากจะได้อะไรก็ได้ ถ้าอยากจะเรียนให้สูงยังงี้ก็เรียนได้ หรือจะไม่เรียนเลยก็อาจจะมชีวิตที่สุขสบายไปจนตายก็ได้ ด้วยโอกาสที่ไม่เหมือนกันนี้เองทำให้คนที่ไม่มีโอกาาก็ไม่มีโอกาสต่อไป ในขณะที่คนที่มโอกาสใช้โอกาสสร้างโอกาสต่อไปเรื่อยๆ

เรื่องนี้ผมมองว่าการศึกษาศาสามารถช่วยได้ การสร้างโอกาสให้คนนั้นไม่อะไรที่จะดีไปกว่าการให้โอกาสทางการศึกษา เพราะว่าเงินทองที่เราให้ไปไม่นานก็ใช้หมด แต่การศึกษานั้นก่อให้เกิดความรู้ และสามารถนำไปใช้เลี้ยงชีพได้ไม่มีวันหมด เหมือนกับเราพบคนติดเกาะ ถ้าเราเอาอาหารไปให้แล้วจากไป ไม่นานเท่าไรเขาก็ทานอาหารหมด แต่ถ้าเราไปสอนคนติดเกาะนั้นให้จับปลาเป็น ให้รู้จักปลูกพืชเป็น เขาก็จะมีกินไปตลอด

ผมเองเคยผ่านชีวิตที่ไม่อยากเรียนมา ผมไม่ค่อยสนใจเรียนในวัยเด็ก สุดท้ายเมื่อผมจบไปทำงาน ผมก็พบว่าตัวเองคิดผิด และก็เริ่มกลับทิศทางตัวเองหันกลับมาศึกษาจนมีทุกวันนี้ ทำให้ผมรู้สึกอยู่เสมอว่าผมอยากจะสอนหนังสือ ผมอยากจะสร้างความคิดให้กับคนรุ่นหลังๆ ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ผมเคยเจอมากับตัวเอง ผมคิดว่าหลายๆ คนในตอนนี้อาจจะเคยเป็นอย่างผมคือไม่สนใจเรียน และไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา แต่โอกาสของผมในเรื่องของการสอนหนังสือก็คงจะมีไม่มากนัก เพราะว่าหน้าที่หลักของผมนั้นไม่ได้เป็นการสอนหนังสือ ก็คงจะมีโอกาสแค่เล่าเรื่องราวผ่านตัวหนังสือเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ผมอยากจะเห็นคนไทยหันหน้าเข้าหากัน ความจริงนั้นเรามีคนเก่งๆ มีความสามารถกันมากมาย แต่สิ่งที่เราขาดนั้นก็คือการทำงานร่วมกันเป็นทีม หลายคนมักจะชอบคิดว่าคนอื่นไม่เก่งเท่าตน และอาจจะไปดูถูกเหยียดหยามคนอื่น ความจริงแต่ละคนก็เปรียบเสมือนเฟืองเล็ก ที่ช่วยกันหมุนเฟืองตัวใหญ่ คือประเทศของเรา ถ้าเราไม่ร่วมมือกันเราก็ไปไหนไม่ได้ไกล

สิ่งที่น่าเป็นห่วงอีกอย่างก็คือ หลายคนนั้นรู้จักแต่ออกมาเรียกร้องสิทธิ แต่หลายคนเหล่านั้นก็ไม่เคยพูดถึงหน้าที่ ที่มีต่อสังคมตนเองนั้นเชื่อว่า การที่เราจะมีสิทธิได้นั้นเราก็ควรจะทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดก่อนที่เราจะมาเรียกร้องสิทธิ และสิทธิทุกอย่างก็ย่อมต้องมีขอบเขตจำกัด มีขอบเขตที่จะต้องไม่เบียดเบียนใคร

สำหรับผมแล้ว ผมคิดว่าหน้าที่ของเราสำคัญที่สุด ถ้าเราไม่รู้จักหน้าที่ของเราแล้วเราจะพูดอย่างเต็มปากว่า เรามีสิทธิได้อย่างไร

ในอนาคตที่จะมาถึง ผมเองนั้นก็อยากเป็น “ทหารอาชีพ” ถ้าจะต้องทำงานนอกเวลาราชการก็คงที่จะเลือกเขียนหนังสือ หรืออาจจะสอนหนังสือเลี้ยงชีพถ้าจำเป็น (แต่บางที่ผมจะไปสอนให้โดยฟรีๆ เลยอย่าง รร.จปร. ถ้าเขาคิดว่าผมมีความสามารถพอ) แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว ชีวิตคนเราจะเอาอะไรกันมากมายครับ ความฝันของผมนั้นก็คงจะไม่มีอะไรที่สามารถจะอธิบายได้ดีไปกว่าคำร้องในบทเพลงพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ ครับ

ขอฝันใฝ่ในฝันอันเหลือเชื่อ
ขอสู้ศึกทุกเมื่อไม่ท้อวันไหน
ขอทนทุกข์รุกรโรมโหมกายใจ
ขอฝ่าฟันพองภัยด้วยใจทะนง
จะแน่วแน่แก้ไขในสิ่งผิด
จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยผง
จะยอมตายหมายให้เกียรติอำรง
จะปิดทองหลังองค์พระปฐมมา
ไม่ทอดถอยคอยสร้างสิ่งที่ควร
ไม่เรรวนพะว้าพะวังคิดกังขา
ไม่เคืองแค้นน้อยใจในโชคชะตา
ไม่เสียดายชีวาถ้าสิ้นไป
นี่คือปณิธานที่หาญมุ่ง
หมายผดุงยุคธรรมอันสดใส
ถึงทนทุกข์ทรมาณนานเท่าใด
ยังมั่นใจรักชาติองอาจครั้น
โลกมนุษย์ย่อมจะดีกว่านี้แน่
เพราะมีผู้ไม่ยอมแพ้แม้ถูกหยัน
คงยืนหยัดสู้ไปใฝ่ประจัญ
ยอมอาสาสู้ก็เพราะปกป้องเทิดผองไทย

เกี่ยวกับพี่ชาย

พันตรี อีรนนท์ นันทขว้าง

เกิด 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2511

การศึกษาขั้นต้น

- 2526 มัธยมต้น โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- 2528 มัธยมปลาย (สอบเทียบ) โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย (รุ่น 104)

วุฒิการศึกษา

- เม.ย. 2533 วทบ. (ทบ.) โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า (ตท. 26, จปร. 37)
- ก.ค. 2540 วทม. (วิทยาการคอมพิวเตอร์) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- ธ.ค. 2545 MS. (Engineering Management) Florida Institute of Technology, USA

- ฐ.ค. 2545 Ph.D. (Operation Research) Florida Institute of Technology, USA

หลักสูตรทางทหาร

- หลักสูตรส่งทางอากาศ โรงเรียนสงครามพิเศษ ศูนย์สงครามพิเศษ ลพบุรี
- หลักสูตรจู่โจม โรงเรียนสงครามพิเศษ ศูนย์สงครามพิเศษ ลพบุรี
- หลักสูตรชั้นนายร้อยทหารปืนใหญ่สนาม โรงเรียนทหารปืนใหญ่ ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ลพบุรี
- หลักสูตรแทรกซึมทางอากาศเบื้องสูง โรงเรียนสงครามพิเศษ ศูนย์สงครามพิเศษ ลพบุรี
- Combat Diver (ไม่เป็นทางการ) 2nd Battalion, 1st US Special Force Group ลัตทีบ ชลบุรี
- Advance Counterterrorist, Special Air Service Regiment (SASR) กองทัพบกออสเตรเลีย เพิร์ท ออสเตรเลีย
- หลักสูตรชั้นนายพันทหารปืนใหญ่สนาม โรงเรียนสงครามพิเศษ ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ลพบุรี

ตำแหน่งสำคัญ

- รองหัวหน้าชุดปฏิบัติการรบพิเศษ กรมรบพิเศษที่ 4
- รองหัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษ กองร้อยปฏิบัติการพิเศษ หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ

- หัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษ กองร้อยปฏิบัติการพิเศษ กองพันจู่โจม หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ
- นายทหารโปรแกรม กรมการสนเทศทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด
- นายทหารวิเคราะห์ระบบ กรมการสนเทศทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด

ประสบการณ์ทางวิชาการและเทคโนโลยี

- อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- Network Engineer ระบบ Command Control Communication and Intelligence (C³I) กองบัญชาการทหารสูงสุด
- System Training with Industry, Booz - Allen & Hamilton INC., McLean, Virginia, USA
- Lab Technician, Microcenter, Florida Institute of Technology, USA
- Network Administrator, Microcenter, Florida Institute of Technology, USA
- Web Master, <http://thai-military.net> (<http://37th.net>)
- Web Programmer, Florida Institute of Technology, USA
- Member of the Upsilon Pi Epsilon, International Honor Society for the Computer Sciences

ราชการพิเศษ

- หัวหน้าชุดรักษาความปลอดภัยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม
- หัวหน้าชุดรักษาความปลอดภัย และนายทหารคนสนิท ผู้บัญชาการทหารบก
- ส่วนโครงการ 287
- ส่วนโครงการ 311
- คณะทำงาน ระบบ Command Control Communication and Intelligence (C³I) กองบัญชาการทหารสูงสุด

